

gaae paa en meget let Maade. Jeg mener nemlig, at, naar en Ansøgning kom ind f. Ex. til Underøvrigheden, saa afgiver denne sin Erklæring paa Sagen selv til Overøvrigheden, og denne giver da sin Erklæring paa det samme Papir, istedetfor at Overøvrigheden pleier at sende den ind uden Videre til Ministeriet, selv uden Hensyn til Bestemmelsen om, at den skal tilbageendes forseglet, og jeg mener, at, naar man saaledes paategnede Erklæringen paa Sagen selv og sendte den tilbage til Supplicanten, og denne saa skulde sende den til Ministeriet, saa er der ingen videre Betænkelse derved. Jeg kan ikke see, at der, saaledes som den ærede Indenrigsminister har bemærket, kunde finde Conferencer Sted mellem Øvrigheden og Supplicanten. Jeg mener, at der behøver ingen Conference at finde Sted imellem dem; thi, naar en Supplicant kommer og forlanger Forklaring paa sin Erklæring, saa vil enhver Øvrighed formodentlig afvise ham med, at, vil han have en yderligere Erklæring, saa kan han komme med et nyt Andragende. Øvrigheden vil svare som Pilatus: „Hvad jeg skrev, det skrev jeg.“ Altsaa, det faaer han at notes med. Den eneste Ting, som man vel i denne Sag væsentligt kan anføre imod Offentliggjørelsen af Erklæringerne, er det, som den høitærede Justitsminister har anført forleden Dag, nemlig, at den vil afgive en vid Mark for Vinkelskrivere til at gjøre sig gjældende og profitere paa. Det erkjender jeg fuldkomment. Jeg veed af Erfaring, at Vinkelskrivere endog benytte Sagerne nuværende Stilling til at gjøre sig en heel Deel Fordele paa. Det er ikke ganske usædvanligt, at selv nu, da de skulle have Sagerne forsegledede tilbage, instruere disse Folk deres Klienter om, at de skulle forlange dem tilbage. Det har truffet sig for mig, at en saadan Person netop ved en meget almindelig Sag, som jeg var vis paa vilde blive bevilget, forlangte Erklæringen forseglet tilbage. Jeg spurgte ham, hvorfor han vilde have den tilbage, og han svarede da, at Bedkommende havde sagt, at Sagen vilde — som han i sit

Sprog kaldte det — gaae glattere, naar han indsendte den til Kjøbenhavn og lod sin Commissionair besørge den til Ministeriet. Jeg spurgte ham, hvad han skulde betale derfor; han svarede: 2 Specier. Jeg vidste nu meget vel, at denne Commissionair, som Bedkommende angav at have i Kjøbenhavn, ikke var Andet end et simpelt Postbud. Disse Vinkelskrivere have naturligtvis ingen anden Commissionair end selve Postvæsenet. Det er altsaa den Maade, hvorpaa de vilde Folk ind, at de virke Meget for Sagens Gang her i Kjøbenhavn. Det veed vist Enhver, som har havt med det Slags Folk at bestille, at det er kun de fuldkomne courante Sager, hvilke de godt vide, at de kunne drive igjennem, som de gjøre saa stort Bæsen af, som om deres Commissionairer havde stor Indflydelse derpaa. I den Sag, som jeg netop i dette Dieblisk erindrede, og som jeg nu har omtalt, raadede jeg den Bedkommende til, at han skulde betroe mig Sagen, og jeg var saa heldig at besørge den meget hurtigt og let, da det var en courant Sag, og efter hans Dnske. Nu er det ganske vist, at, blive Erklæringerne offentlige, saa ville disse Vinkelskrivere og dette Commissionairvæsen faae en meget bedre Gænge; men jeg mener, at det er ikke saa stor en Ulykke. Man maa i det Hele lade Folk ligge, som de rede, og, hvis de i Guds Navn have Lyst til at rede slet, saa faae de at ligge slet, indtil de lære at rede bedre; og det vil jeg ogsaa anføre mod det samme ærede Medlem, som har anført, at det constitutionelle Bæsen er imod disse Erklæring. Man kan jo ikke nægte, at Folk synes om at faae disse Erklæring offentlige, og, er det Tilfældet, lad dem saa i Guds Navn faae dem offentlige, da der ingen Skade er derved, at de blive offentlige. De Gæste, som man har troet vilde komme til at lide derved, ere de locale Embedsmænd; men det troer jeg ikke. Jeg troer, at alle de locale Embedsmænd vilde, hvis de kom til at yttre sig over Sagen, yttre sig derhen, at de ikke frygte for denne Offentlighed, og derfor vil jeg stemme for, at denne Sag skal nyde Fremme.